

Bret Iston Elis

**pravila
privlačnosti**

Prevela

Maja Herman Sekulić

Laguna

Naslov originala

Bret Easton Ellis

THE RULES OF ATTRACTION

Copyright © 1987 Bret Easton Ellis

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Fila Holmsa

Činjenice, čak i povezane u lanac, nisu činile pravi red. Događaji nisu tekli. Svaka činjenica stajala je ponaosob, događala se slučajno i nasumično; sve je bilo epizodično, razlomljeno, bez glatkih prelaza, bez osećanja da se događaji nadovezuju na prethodne.

Tim O'Brajen
U potrazi za Kaćatom

JESEN 1985.

a to je priča koja će ti možda biti dosadna, ali ne moraš da je slušaš, rekla mi je, jer oduvek je znala da će tako biti, i bilo je, misli, prve godine, ili možda za vikend, u stvari jednog petka, u septembru, u Kamdenu, pre jedno tri-četiri godine, toliko se napila da je završila u krevetu, izgubila nevinost (kasno, već je napunila osamnaest) u sobi Lorne Slavin, pošto je bila brucoš i imala cimerku, a Lorna je već bila pred diplomskim ili na trećoj godini i obično bi, povremeno, ostajala kod svog dečka koji je imao stan van studentskog grada; dala je nekom za koga je mislila da je na drugoj godini keramike, a u stvari je bio ili neki tip sa Njujorškog univerziteta koji je studirao film i došao u Nju Hempšir samo za tu „kres žurku“, ili neki meštanin. U stvari, te noći je bacila oko na jednog drugog tipa, Danijela Milera, diplomca, koji je studirao dramu; bio je malo pederast, svetlokos, dobro građen i imao te fenomenalne sive oči, ali se viđao sa jednom zgodnom devojkom francuskog porekla iz Ohaja; on je na kraju zaradio mononukleozu i otišao u Evropu i nikad nije diplomirao. Tako su taj tip iz Njujorka (ne seća mu se sada ni imena – Rudolf? Bobo?) i ona razgovarali, seća se toga, ispod Reganovog postera na

kome je neko nacrtao brkove i naočare za sunce. Pričao je o raznim filmovima, a ona mu je govorila kako ih je sve gledala, mada nije, i stalno se slagala s njim, sa onim što mu se jeste i nije dopalo, misleći sve vreme kako on nije Danijel Miler (ovaj je imao zift crnu kosu, šarenu kravatu i, nažalost, jareću bradicu) ali ipak je bio dovoljno sladak. Bila je sigurna da on pogrešno izgovara imena svih tih filmadžija, da se seća pogrešnih glumaca, navodi pogrešne reditelje, ali želela ga je i videla kako se merka sa Ketu Kočef i sve više joj se vrtelo u glavi. Otišao je do bureta da dospe pivo, i Ketu Kočef, koja je nosila crni prsluk i gaćice s podvezicama, počela je da priča s njim, što ju je bacilo u očajanje. Odlučila je da im priđe i pomene neka poznata imena, Salea i Longa, ali mislila je da bi to bilo suviše pretenciozno. Samo mu je prišla s leđa i šapnula da ima neku travu u sobi, mada nije, ali se nadala da Lorna ima. On se nasmešio i rekao kako je to dobra ideja. Dok su se penjali stepenicama, uzela je od nekoga cigaretu koja joj se nije pušila i uputili su se u Lorninu sobu. Zaključao je vrata. Upalila je svetlo. On ga je ugasio. Misli da mu je rekla da nema travu. Rekao je da to nema veze i izvadio srebrnu pljosku koju je napunio slatkim punčom pre nego što su ga dokrajčili dole. Već se toliko napila od punča i piva da je samo gucnula i pre nego što je shvatila šta se događa, već su se našli u Lorninom krevetu. Bila je suviše pijana da bi bila nervozna.

Dole su puštali ploče *Dajer Strejtsa* ili možda *Toking Hed-sa*, a ona je bila toliko pijana da nije mogla ništa da spreči ili uradi, mada je znala da je to bilo čisto ludilo. Izgubila je svest i kada se povratila, pokušala je da skine prsluče, ali bila je i dalje suviše pijana. On je već počeo da je tuca i ne znajući da je devica i bolelo je (ne mnogo, samo mali oštar bol, ali ne onako kako su joj rekli da očekuje, ali nije bilo ni prijatno); onda je čula drugi glas u sobi kako ječi i osetila je kako

se težina tela menja i shvatila da osoba koja leži na njoj nije onaj filmadžija sa Njujorškog univerziteta nego neko drugi. Bio je mrkli mrak. Osetila je s obe strane tela po par kolena, ali nije htela da zna šta se gore odigrava. Samo je znala, samo je bila sigurna da joj se povraća i da joj glava udara o zid. Vrata, koja je mislila da je on zaključao, naglo su se otvorila i ugledala je nečije senke kako ulaze i govore kako moraju da ostave bure koje su gurali, udarajući njime o krevet. Onda su se vrata zatvorila i pomislila je kako joj se ovo ne bi dogodilo sa Danijelom Milerom, kako bi je on, student drame, nežno zagrlio svojim velikim, snažnim rukama i polako, stručno razodenuo, lako i graciozno joj skinuo prsluče, poljubio je duboko, nežno. Možda je ne bi ni bolelo. Ali nije bila s Danijelom Milerom. Bila je s nekim tipom iz Njujorka, ni ime mu nije znala, i ko zna s kime još. Dva tela iznad nje i dalje su se pomerala, a onda se našla na jednom od njih. Bila je suviše pijana da bi održala ravnotežu, ali neko ju je odozdo držao i izdizao, dok ju je drugi hvatao za grudi i nastavljao da je tuca. Čula je kako se u drugoj sobi dvoje glasno prepiru i onda se ponovo onesvestila. Probudila se tek kada je jedan od njih dvojice udario glavom o zid, skliznuo s kreveta i povukao je za sobom. Udarili su o bure. Čula je kako jedan tip povraća, nadala se, u Lorninu kantu za smeće.

Ponovo je izgubila svest i kada se osvestila, posle nekih trideset sekundi ili pola sata, i dalje su je tucali, i dalje je ječala od bola (mislili su možda da je to uzbuđuje, što nije bilo tačno), začula je kako neko kuca na vrata. Rekla je: „Otvorite, otvorite“, ili bar misli da je to rekla. I dalje su bili na podu kada je ponovo izgubila svest... Sledećeg jutra se probudila rano, začudo na krevetu; soba je bila hladna i smrdela je na povraćanje, dok se pivo slivalo na pod iz polupraznog bureta. Glava joj je pucala, delimično od mamurluka, delimično od dugog udaranja o zid. Student filma iz Njujorka ležao je

pored nje na Lorninom krevetu koji je u toku noći pomeren u sredinu sobe. Kao da se bio smanjio, a kosa mu porasla i splasnula. U svetlu što je dopiralo kroz prozor ugledala je i drugog tipa kako leži pored filmadžije. Više nije nevina, pomislila je. Uto je ovaj drugi otvorio oči i dalje pijan; nikad ga ranije nije videla. Verovatno je neki lokalni đilkoš. Spavala je sa *meštanimom*. Više nisam nevina, ponovo je pomislila. Meštanim joj namignu i ne potrudivši se da se predstavi, a onda počne da priča vic koji je čuo prošle noći o slonu koji je išao džunglom i naboo se na trn. Mnogo ga je bolelo, ali pošto nije mogao sam da ga izvadi, zamolio je pacova koji je tuda prolazio: „Izvadi mi, molim te, trn iz stopala.“ Pacov mu je na to odgovorio: „Samo ako pustiš da te potucam.“ Slon je bez promišljanja pristao i pacov mu je brzo izvukao trn iz stopala i počeo straga da ga tuca. Uto se pojavio lovac i ranio slona koji je počeo da ječi od bola. Pacov, ne znajući da je slon ranjen, reče: „Samo ti, dušo, pati“ i nastavi da ga tuca. Meštanim se na to zasmejao, dok je ona poželela da ovaj vic odmah zaboravi, mada ga još pamti. Sinulo joj je da ne zna ko joj je (faktički) oduzeo nevinost. Po svemu sudeći je to ipak bio onaj filmadžija a ne meštanim, mada to je ovog posledevičanskog jutra nekako izgubilo značaj. Imala je nejasnu predstavu o tome da malo krvvari. Tip iz Njujorka je podrigivao u snu. Neko se ispovraćao u Lorninu kantu za smeće. Meštanim se i dalje smejaao. Sav se, onako go, presamitio. I dalje je na sebi imala prsluče. Ne obraćajući se nikome, mada je htela da to kaže Danijelu Mileru, rekla je: „Znala sam da će ovako da bude.“

ŠON Žurka se polako privodi kraju. Stižem u studentski dom Vindam upravo kada otvaraju poslednje bure piva. Dobro sam obavio posao u gradu i dobio nešto love da kupim travu od onog brucoša što spava u dnevnoj sobi u domu But da se dobro naduвам pre nego što odem na „žedni četvrtak“. U dnevnoj sobi igraju krajcarice, a Toni sipa pivo u bokal.

Pitam ga: „Šta se događa?“

„Ej, Šone. Izgubio sam legitimaciju. Ne možemo u pab“, kaže. „Bridž se zapalila za onog tipa iz Los Anđelesa. Hoćeš da se pridružiš?“

„Može“, kažem. „Gde su plastične čaše?“

„Tamo“, kaže i vraća se stolu.

Sipam pivo i primećujem kako ona dobro građena, seksi brucoškinja s kratkom plavom kosom koju sam tucao pre nekoliko nedelja stoji pored kamina. Upravo se spremam da joj priđem, ali vidim da joj Mičel Alen već pripaljuje cigaretu i odustajem. Stojim pored zida, slušam muziku *REM-a*, ispijam pivo, ponovo sipam i posmatram onu brucoškinju. Onda mi priđe neka druga devojka, mislim da se zove Didra, s crnom, već demodiranom kosom u pankerskom stilu, usta

namazanih crnim karminom, s crnim lakom na noktima, u crnim dokolenicama, crnim cipelama, pristojno građena, diplomac. Ima crni pojas za čarape mada je u sobi deset ispod nule. Pijana je, tetura se sa čašom viskija u ruci i kašlje kao da je tuberan. Video sam kada je ukrala Dantea u knjižari. „Da li smo se već upoznali?“, pita. Ako se šali, suviše je glupo.

„Ne“, kažem. „Zdravo.“

„Kako se zoveš?“, pita, pokušavajući da održi ravnotežu.

„Piter“, kažem.

„Stvarno?“, pita zbunjeno. „Piter? Piter? To nije tvoje ime.“

„Jeste.“ Još gledam seksi brucoškinju, ali ona ne reaguje. Mičel joj donosi drugo pivo. Suviše je kasno. Gledam ponovo Didi Didajer, ili kako joj je već ime.

„Zar nisi na četvrtoj godini?“, pita.

„Ne“, kažem joj. „Brucoš.“

„Stvarno?“ Odjednom se zakašlja, gucnu malo viskija, u stvari iskapi ga, i reče promuklim glasom: „Mislila sam da si stariji.“

„Brucoš“, kažem joj i iskapim čašu. „Piter. Brucoš Piter.“

Mičel joj nešto šapuće. Ona se smeje i okreće prema njemu. On nastavlja da joj šapuće. Ne pomera se. To je to. Hoće da pođe s njim.

„Ma kladila bih se da se zoveš Brajan“, kaže Didam.

Razmatram mogućnosti. Mogu da odem u sobu, malo sviram gitaru i legnem da spavam. Ili mogu da se kartam s Tonijem, Bridžid i tim kretenom iz Los Anđelesa. Ili da izvedem ovu devojkicu u grad, u *Karusel* na piće, pa onda da odem. Ili mogu da je povedem u sobu nadajući se da Žabac nije tamo, da se stondiram i da je potucam. Ali to mi se ne radi. Ne sviđa mi se mnogo, međutim, ona zgodna brucoškinja već je otišla sa Mičelom, a ja sutra nemam predavanja,

kasno je i pivo je na izmaku. Ova me gleda i kaže: „Šta biva?“ Pomislim, što da ne.

I tako krenem kući s njom. Zdepasta je ali uspaljena, iz Los Anđelesa, čale joj je producent za ploče, ali ona ne zna ko je Lu Rid. Idemo u njenu sobu. Cimerka je kod kuće, ali spava.

„Ignoriši je“, kaže paleći svetlo. „Ona je luda. Nema problema.“

Počeo sam da se skidam kada se cimerka probudila i vrisnula ugledavši me onako golog. Pokrio sam se Didinim ćebetom, ali cimerka je počela da plače i ustala iz kreveta, dok se Di drala: „Ti si luda, lezi bolje da spavaš.“ Međutim, cimerka je plačući otišla i zalupila vrata. Počinjemo da se vatamo, ali zaboravila je dijafragmu i sada pokušava da je stavi istiskujući penu po ruci, jer je suviše pijana da bi znala šta radi. Ipak pokušavam da je tucam, ali ona cvili: „Pitere, Pitere“, pa odustajem. Pomišljam da se isповраćam, ali umesto toga povlačim nekoliko dimova i bežim. Pa ti vidi. Rokenrol.

POL Stigli smo, već dobro ucirkano, na „žedni četvrtak“. Noć je još bila mlada, a ona svetlokosa devojkica švedskog porekla iz Konektikata, vrlo visoka i dečakog izgleda, počela je da mi se nabacuje. Pustio sam je. Bio sam pijan, ali sam ipak dobro znao u šta se upuštam. Pokušavao sam da razgovaram s Mičelom, ali on je bio mnogo više zainteresovan za neku stravično ružnu i aljkavu studentkinju druge godine, Kendis. Ili, kraće, Kendi. Bio sam poluzgrožen, ali šta sam mogao? Počeo sam da razgovaram s Katrinom. Izgledala je vrlo slatko u kišnom kaputu Vojske spasa, sa čuperkom plave kose što joj je virio ispod mornarske kape. Oči su joj bile krupne i plave čak i u mraku dnevne sobe doma Vindam.